

PASSEN

Passen lentes, surant,
com espectres entre els arbres,
com udols solcant el bosc.

Passen fredes, com un tren
en la frontera de països
plens d'hivern. Passen.

Passen sordes, esteses
com llençols, com cançons,
com mans de nit nafrades
que, al filferro del balcó,
almoïnen dits de llum
a cada fil de lluna. Passen.

Passen. Tornant de tu, a mi
no tornen les verdes mans
que un dia foren meues.

Passen, anhelants, esguards
que ja no miren, tornaveus
de fe inclement, llindar
esbalaït de marees i campanes.

Passen. Les hores sense tu.

Passen. Passen. Passen.

Josep Porcar

17 de març de 2013